

הלכות מטמאי משכב ומושב פרק יג

א. כוהן שטהר כליו לגת זו, והניחן לגת הבאה הרי אלו בחזקתן: שאין עמי הארץ נוגעין בכלים שלכוהן זה, שהן בתוך גתו מפני שהוא אוכל טהרות. אבל שלישראל הרי אלו טמאות, עד שיאמר בלבי היה לשמר עם הארץ שיכנס לגת שלא יגע בכלים.

ב. הרוצה לעשות יינו בטהרה באמנין עמי הארץ, הרי זה מטביל את הבוצרים; וכן אם היה עושה שמן, מטביל הבדדין: וצריך לעמד על האמנין, עד שיטבילו בפניו שהרי אינן יודעים הלכות טבילה וחציצה.

ג. יצאו חוץ לפתח בית הבד, ונפנו לאחורי הגדר, וחזרו הרי אלו בטהרתן: עד כמה ירחיקו והן טהורין, עד כדי שלא יסתרו מעיניו; אבל אם נסתרו מעיניו חזרו לטמאתן, עד שיטבילים פעם שניה, ויעריבו שמן. הבדדין והבוצרים שנמצאת טמאה לפניהן, נאמנין לומר לא נגענו; וכן בתינוקות שביניהן.

ד. המטהר את הבדדין, והכניסן לבית הבד ונעל עליהן אם היו שם כלים שנטמאו במדרס הרי בית הבד כלו טמא, שמא נגעו באותן הכלים. ואפלו ראה אותן מקדם נזהרין מאותן הכלים, מפני טמאתן הרי בית הבד טמא, שמא הסיטו אותן והן מדמין שאין המסיט טמא: שאין עמי הארץ בקיאים בטמאת הסט.

ה. היו חמרי ופועליו טעונין טהרות, ועוברין לפניו אף על פי שהפליגו יותר ממיל, הרי אלו טהורות: מפני שהן בחזקת שהוא שומרן, והן מפתדין לגע; ואומרין עכשו יבוא, שהרי הוא אחרינו. אבל אם אמר להם, צאו ואני אבוא אחריכם פיון שנתכסו מעיניו, הרי הן טמאות.

ו. חבר שהיה לבוש בחלוק ועטוף בטלית ומהלך, ואמר בלבי היה לשמר את החלוק, והייתי נזהר בו, והסחתי דעתי מן הטלית הרי החלוק בטהרתו; והטלית טמאה, שמא נגע בה עם הארץ.

ז. היה סל על כתפו, ומגרפה בתוך הסל, ואמר בלבי היה לשמר את הסל ולשמר את המגרפה מדבר המטמאה, אבל לא מדבר הפוסלה הסל טהור, והמגרפה טמאה; וכל תרומה שבסל פסולה, מפני המגרפה שפוסלת האכלין שבסל.

ח. היה משתמש מן החבית בטהרה בחזקת שהיא חלין, ואחר כך נמצאת תרומה אף על פי שהיא טהורה, הרי זו אסורה באכילה: שמא נגע בה טבול יום, שהוא פוסל בתרומה וטהור בחלין כמו שיתבאר; ואינו דומה משמר תרומה, למשמר חלין. ואם אמר בלבי היה לשמרה אפלו מדבר הפוסלה, הרי זו מתרת באכילה.

ט. נתחלפו לו כלים שלשבת בכלים שלחל, ולבשן נטמאו: שאינו משמר כלים שלחל, בכלים שלשבת. מעשה בשתי נשים חברות, שנתחלפו להן כליהן בבית המרחץ; ובא מעשה לפני חכמים, וטמאו הכלים.

י. אפלו נפלה מעפרתו ממנו, ואמר לחבר תנה לי, ונתנה לו נטמאת: גזרה שמא יתננה לו עם הארץ; או שלא יהיה החבר

מְשַׁמְרָה שְׂאִין אָדָם מְשַׁמֵּר כָּלִים שְׂאִינָן שְׁלוֹ כְּכִלּוֹ, אֶלֶּא אִם
כֵּן הוֹדִיעוּ וְסִמָּךְ עָלָיו.

יא. חֵבֶר שְׁמֵת, וְהִנִּיחַ טְהוּרוֹת הָרִי אֵלּוֹ טְהוּרוֹת. הִנִּיחַ כָּלִים,
הָרִי הֵן טְמֵאִים: שְׂאֵנִי אוֹמֵר שְׁמָא נְטֵמָאוּ וְהִזָּה עָלֶיהֶן בְּשָׁלִישִׁי,
וְעֵדִין לֹא הִזָּה עָלֶיהֶן בְּשִׁבְעִי; אוֹ שְׁמָא הִזָּה עָלֶיהֶן בְּשִׁבְעִי,
וְעֵדִין לֹא הִטְבִּיל; אוֹ שְׁמָא עֵדִין לֹא הִזָּה עָלֶיהֶן כָּל עֵיקָר.

יב. מִי שְׂאֵמֵר לוֹ עַד אֶחָד נְטֵמָאוּ טְהוּרוֹתֶיךָ, וְהִלָּה שׁוֹתֵק הָרִי
זֶה נֶאֱמָן, וְהָרִי הֵן טְמֵאוֹת; וְאִם הִכְחִישׁוּ וְאָמַר, לֹא נְטֵמָאוּ הָרִי
הֵן בְּחֻזְקָתָן, עַד שִׁיעִידוּ שְׁנֵיִם.

יג. הִיָּה עוֹשֶׂה עֲמוֹ בְּטְהוּרוֹת אוֹ בְּזִבְחִים, וְלֹא־חַר זְמַן מְצָאוּ וְאָמַר
לוֹ בְּשַׁעָה שְׁפָגַע בּוֹ, טְהוּרוֹת שְׁעָשִׂיתִי עִמָּךְ נְטֵמָאוּ, וְזִבְחִים
שְׁעָשִׂיתִי עִמָּךְ נִתְפָּגְלוּ הָרִי זֶה נֶאֱמָן; אָבָל אִם פָּגַע בּוֹ וְלֹא אָמַר
לוֹ כְּלוּם, וְאֶחָר כֵּךְ פָּגַע בּוֹ פַּעַם שְׁנִיָּה וְאָמַר לוֹ אֵינוֹ נֶאֱמָן, אֶלֶּא
הָרִי זִבְחִיו בְּחֻזְקַת כְּשָׁרוֹת וְטְהוּרוֹתָיו בְּחֻזְקַת טְהוּרָה.